

✓ Doina

Doina este o specie a literaturii populare, aparținând genului liric în care autorul își exprimă sentimentele și convingerile față de unele probleme ale vieții, față de timp și natură și față de sine însuși.

Trăsăturile doinei :

- este o operă lirică, autorul își exprimă direct sentimentele și gândurile;
- este o creație sincretică, adică poate fi și cântată;
- are un caracter intim personal fiind o expresie a sentimentelor umane;
- se inspiră din unele probleme existențiale (sentimente precum iubirea, ura sau revolta, plecarea în armată, sau la unele evenimente din viața omului precum doina de jale la mormânturi)
- de obicei se clasifică în funcție de sentimente sau de atitudinile exprimate: de jale, de noroc, de înstrăinare, de dor etc.

✓ Doina

Poezia „Doina” exprimă sentimentele creatorului anonim în toate momentele decisive ale vieții. Prin versurile sale doina mângâie sufletul și alina tristețea în clipele triste și vibrează de bucurie în clipele de fericire. Ca tematică și importanță „Doina” este inseparabilă de viața omului pentru că exprimă o parte din sufletul său.

Poezia debutează cu o repetiție și un epitet expresiv prin care se realizează o formulă de adresare plină de afectivitate: „Doina, Doina, cântec dulce!”

Vraja versului ei îl încântă pe român de fiecare dată: „Când te-ai nu m-ai mai duce!”.

Utilizarea persoanei întâi conferă veridicitate sentimentelor exprimate. „Eu stau în loc”.

Rotăția anotimpurilor și bucuria venirii primăverii sunt ideile evidențiate în continuarea ideii care sugerează renasterea naturii în timpul primăverii:

„Bate vânt de primăvară
Eu cânt doina pe afară”.

Ritmurile eterne ale naturii apar în cântecul doinei prin șoaptele florilor sau prin cântecul melodos al privighetorilor.

Nici iarna doina nu este uitată deoarece ea mângâie sufletele românilor atunci când spațiul exterior este ostil bătut de viscol. Doar doina îi alina tristețea și dorul după spațiile deschise în care se simte liber și fericit. Doina evidențiază și legătura indestructibilă a omului cu natură, deoarece ecourile vieții naturii pot fi auzite și înțelese de om.

Acest cântec este izvorat din adâncul ființei sale și îi dă tăria de a rezista, de a trece peste neazuri și suferințe, redându-i optimismul, încrederea în viață. Suspinul doinei este ivit din sensibilitatea românului, din dorința de a înfrunța cu bărbăție soarta potrivnică:

„Doina zic, Doina suspin
Tot cu doina mă mai tin.”

În această creație autorul utilizează nenumărate figuri de stil precum epitetele „cântec dulce”, „vers de foc”; repetitiile „Doina, Doina”; enumeratiile „de mă-n gan cu florile și privighetorile” sau personificările „frunza-n codru căntă invie”.

Poezia este realizată într-o manieră simplă și armonioasă, plină de sensibilitate; poetul anonim având meritul de a surprinde relația indisolubilă, dintre cântecul doinei și sufletul însetat de frumos al românului.